

Avstrija in njeni odnosi do manjšin

Južna Tirolska in gradišćanski Hrvati

Iz prve številke novega glasila gradišćanskih Hrvatov «Hrvatske novine», ki so zamenjale njih prejšnje glasilo «Naš tajednik», prinašamo članek, ki je bil objavljen pod naslovom «Južna Tirolska in mi». «Hrvatske novine» so po dolgih letih zacele ponovno izhajati in imajo svoje uredništvo v Željeznu (Eisenstadt) v avstrijski državi; naslov: Eisenstadt, postelja 26.)

Minulo nedeljo so dunajski časopisi objavili na prvih straneh besedilo spomenice, v kateri je obširno pojasnjeno, zakaj je bila Avstrija prisiljena, da se z južnotirolskimi vprašanji pojavi pred Združenimi narodi v New Yorku. Spomenica je bila izročena delegacijam vseh držav, ki so zastopane v OZN. Kot poročajo, bo v septembru odpotovala v New York ministar za zunanje zadeve dr. Kreisky in državni sekretar profesor dr. Gschwentner, da pred ZN, katerih skupščina se začne 20. septembra zasedanjem, osebno zastopata zahteve Avstrije po popolni avtonomiji južne Tirolske. Za zaprtimi vrati se računa, da skupščina Združenih narodov ne bo takoj razpravljala o zahtevah Avstrije, ampak da bo sklenila, naj se to vprašanje najprej prepusti mednarodnemu sodišču v Haagu, kjer se bo ta zadeva proučila glede na njeno pravno osnovo. To, z drugimi besedami, pomeni, da bo haško mednarodno sodišče proučilo, ali je Italija izpolnila obveznosti, ki jih je prevzela s pariškimi sporazumi. Ali bodo Združeni narodi, ki so odločili o zahtevih Avstrije, bo v nemajhnih meri odvisno od stališča Amerike in onih držav, ki po novadi glasujejo z njo.

V prvi spomenici Avstrije proti odcepitvi južne Tirolske od Avstrije oblikuje prve svetovne vojne, pokrojevce, ki so jih izpolnili v južni Tirolski od leta do letne manjše. Za obrambo južne Tirolske in kulturne značilnosti avstrijske manjšine v južni Tirolski je bil 5. septembra 1946 v Parizu podpisani sporazum med tedanjim avstrijskim ministrom za zunanje zadeve in italijanskim premierjem (na kratko Gruber-Parisi sporazum). V členu 2 tega sporazuma se preoblikuje, da bo avstrijska vlada zagotovila izvrševanje pokrajinske zakonodaje in izvršne oblasti, ali z eno besedo popolno avtonomijo. V memorandumu, ki ga spomenica dobesedno pravi, da je Italija, na željo, ta sporazum tako interpretirala, da je v najvažnejših točkah v nasprotju z njegovim ciljem.

Na koncu avstrijske spomenice omenja, kako se je Avstrija dolga leta trudila, da bi med Italijo in Avstrijo prišlo do rešitve tega vprašanja. Ker pa glede tega ni bilo uspeha, je bila avstrijska zvezna vlada prisiljena to vprašanje predložiti Združenim narodom. Spomenica navaja tudi resolucijo 532-b (IV.) od 4. februarja 1952, kjer se omenja obramba manjšin kot eno najvažnejših področij pozitivne dejavnosti Združenih narodov. Mi Hrvati na Gradišćanskem sumo, posem razumljivo, imamo največje razumevanje za položaj avstrijske narodne manjšine v Južni Tirolski in podpiramo vsak korak Avstrije pri ZN z njeno korist. Mednarodni sporazumi se sklepajo zato, da bi se spoštovali in da bi veljali, in to ne glede, ali se tičejo vsega prebivalstva ali pa samo manjšine. Zato ima vsak izmed partnerjev ali podpisnikov tega sporazuma pravico, da se pritoži na višje mesto, če s svojim sosedom ne more priti do rešitve vprašanja v mednarodnih razgovorih.

Z druge strani pa bi se v lastno škodo lagali, če bi se sedaj javno hvalili, da mi še tako imamo vse kot manjšina — kot se z neke strani rado dogaja — in da smo zadovoljni. Preučiti na lahko, kakšni gospod ministar za zunanje zadeve zamislja rešitev našega vprašanja na način, da govori o nas kot o asimilirancih. Tako enostavno to vendarle ne gre! Imamo — kot je bilo že rečeno — zares mnogo razumevanja za avstrijsko manjšino v Južni Tirolski in pozdravljamo energični korak zvezne vlade. Toda smatramo, da bi bilo prav tako prav urediti razmere najprej v lastni hiši. Naša zvestoba nasproti Avstriji ne sme nikakor veljati kot neke vrste sprostitev, ki jo ignoriramo našega vprašanja. Tako se miho za drago ne vrača. Prav tako ni nam nobenega smisla poslušati le ono stran, ki iz določenih razlogov meni, da bo bolje ušla, če je drugačnega mnenja, kot je večina našega ljudstva. Res, nagibanje na to stran je lažje, toda ni pravično. V avstrijski spomenici se poudarja, kako Italija napadno tolažila pariški sporazum glede južne Tirolske. Kor se tiče nas Hrvatov na Gradišćanskem, pa moramo tu ugotoviti, da se ta sedaj državni sporazum glede našega splošnega ni tolažil na noben način, kot da bi nas ne bilo na svetu. Niti se ni plelo da hrvatskega jezika pred sodiščem sploh kaj poudarilo, prav tako se ni nič poudarilo na področju šolstva, da o drugem niti ne govorimo.

Vsak odgovorjen organ čaka na sklep višjega organa. In tako se glede naše zadeve še vedno le čaka in čaka... Nimam nam ne more očitati, da nam samo potprežljivi. Dobro vem, da obstaja v nemških reki, ki pravi: «Geduld bringt Rosen...» Toda vsaka stvar ima svoje meje. Spet smo na pragu novega šolskega leta... Quonque tandem...? — je vprašal že stari Cicero.

Mlada nemška filmska igralka Christine Kaufmann se je v pavzah med snemanjem filma «Toto, Fabrizi in današnja mladina» spremenila v profesorico, Tottoja poučuje nemščino. Toda ne zares, saj bi bil Toto, kljub lepoti profesorice, za kaj takega nesposoben...

Tudi na Angleškem je gledališka umetnost v težavah

«Lažja dela» morajo vzdrževati pravo umetnost «resnega teatra»

Gledališča vodijo družbe, ki so umetnost «komercializirale» - Veliki režijski stroški - Izredna razlika v plačah in honorarjih umetnikom

(Poseben dopis)

LONDON, prve dni avgusta. — V kontinentalni Evropi so gledališka vrata v teh mesecih zaprta. Le več ali manj uspešni poletni festivali omogočajo gledališču zvesti publiko, ki tudi med poletjem nekaj «višjega kulturnega programa». Tu, v Londonu, je drugače. Se cel vrsta je gledaliških hiš, ki ne mislijo izpreči, kajti na Angleškem so za glavne odre poletni odmorji še neznano razkošje.

Vprašanje pa je, do kdaj bo tako. Francoski, italijanski in tudi še kak drug evropski teater preživlja hudo krizo. Angleškemu pa življenje ni veliko lažje. V nekem smislu celo težje. Če bo šlo tako naprej, in v nobenega znaka ni, da bi se kaj spremenilo — bodo tudi veliki angleški teatri morali že poletje zapreti, da se «vsaj odhnejo».

Pri tem mislimo, da jim je potreben finančni odhod. Beg gledaliških umetnikov od teatra k filmu in celo varietetu, kjer bolje plačajo; teatriški prostori, ki terjajo velika popravila; pomanjkanje kapitala, ki jih za teater od nikoder ni; vedno manj občinstva, ki ga zavlja «bolj moderna kultura», vse to se teži, ki delajo vse laže «zakrknjenim» angleškimi teatrirnim ljudem, predvsem bolj šim umetnikom in imprezarim.

Trenutno je na Angleškem okoli dve stotini gledališč s pošklenimi igralci. To pomeni, da je od leta 1905 do danes zaprlo vrata okoli 500 angleških teatrov, kajti ob smrti angleškega velikan Irvinga je bilo na Angleškem okoli 700 gledališč. Seveda se tedaj o kinematografu ni moglo govoriti... Pa še en podatek, ki je glede tega zelo zgovoren: Po približnih računih znaša letni inkasno vseh angleških pošklenih gledališč komaj 14 milijonov funtov šterlingov, kar je v naši valuti komaj 24 milijard lir. In s tem se pri vsej dobri volji veliko ne da napraviti.

Najboljša angleška gledališča so, seveda, v Londonu in to v središču angleške prestolnice, v tako imenovanem West Endu. Tu je strnjenih kar 39 gledališč, ki so v splošnem vse leto odprti. Teh 39 teatrov ima skupno 42 tisoč sedežev. Vendar se med te pritevajo tudi nekateri teatri, ki ne zaslužijo tega imena. Gre namreč za nekatere varietete, in gledališča, ki imajo zelo pisan program, od rešnih del, do kaj lahke večerne zabave. Baj se si tak program umislili zato, da bi «lažja dela» krila stroške «resnega teatra», ki pritegne manj občinstva.

Povprečna cena za vstopnico znaša tu od 2.000 do 1.500 lir, v «globočnjaki» pa tudi samo 500 lir. Cene, kot vidimo, niso tako nizke, vendar si nize kot v Italiji in Franciji, saj moramo računati tu s kupno močjo britanskega človeka. Vsekakor pa so cene teatru vendarle prevelike, če računamo z dejstvom, da morejo razni «musicals» pritegniti veliko več občinstva po razmeroma zelo nizki ceni.

Kako pa pravzaprav angleško gledališče finančno posluje? Po navadi vodi posamezno gledališče nekaj imprezarja, ki ima v zakupu vso hišo, ki se s tem ukvarja. Večina angleških gledališč je v rokah 25 družb. Te najamejo teater, pomožno osebje in, seveda, igralce. Največje breme je najemnine, ki more znašati tudi do 700 tisoč lir na teden. Druga velika postavka so umetniki. O teh malo pozneje. Nadalje je treba med stroške šteti cene kostumov, scene, razsvetljavo in reklamo. Tega se na Angleškem veliko nabere, tako da je nemogoče govoriti o uspehu, če je izbira dela slaba. Teater se obnese le, če je vodstvu uspelo spraviti na deske delo, ki «dolgo vleče». Če govorimo, da neko delo «dolgo vleče», mislimo na nekaj sto reperto. To je tu možno, saj šteje London skoraj 15 milijonov prebivalcev. Pri toliko reperto se pa režijski stroški tako zmanjšajo, da teater postane tudi «dobrihkonosna industrija».

Med angleškimi teatrijskimi ljudmi, ki imajo pri tej izbiiri dobro roko, je n. pr. Mr. Hugh Beaumont, temu je uspelo angleški teater držati na visoki umetniški ravni in ga hkrati tudi «komercializirati», kot bi temu rekli poslovni ljudje.

Seveda je pri tem treba imeti tudi dobro roko pri izbiri umetnikov. Hugh Beaumont je uspelo imeti med svojimi odskimi umetniki tudi Oliviera, Gielguda in Evansova, kar pomeni vrhunsko angleška imena.

Kar se pa teatrijskih ljudi tiče, mislimo na one, ki umetnost posredujejo, in ne na one, ki upravljaajo le finančno plat te dejavnosti, ki tudi na Angleškem v navadi «compagnia teatrale» latin-

skim ljudem, predvsem bolj šim umetnikom in imprezarim. Trenutno je na Angleškem okoli dve stotini gledališč s pošklenimi igralci. To pomeni, da je od leta 1905 do danes zaprlo vrata okoli 500 angleških teatrov, kajti ob smrti angleškega velikan Irvinga je bilo na Angleškem okoli 700 gledališč. Seveda se tedaj o kinematografu ni moglo govoriti... Pa še en podatek, ki je glede tega zelo zgovoren: Po približnih računih znaša letni inkasno vseh angleških pošklenih gledališč komaj 14 milijonov funtov šterlingov, kar je v naši valuti komaj 24 milijard lir. In s tem se pri vsej dobri volji veliko ne da napraviti.

Najboljša angleška gledališča so, seveda, v Londonu in to v središču angleške prestolnice, v tako imenovanem West Endu. Tu je strnjenih kar 39 gledališč, ki so v splošnem vse leto odprti. Teh 39 teatrov ima skupno 42 tisoč sedežev. Vendar se med te pritevajo tudi nekateri teatri, ki ne zaslužijo tega imena. Gre namreč za nekatere varietete, in gledališča, ki imajo zelo pisan program, od rešnih del, do kaj lahke večerne zabave. Baj se si tak program umislili zato, da bi «lažja dela» krila stroške «resnega teatra», ki pritegne manj občinstva.

Povprečna cena za vstopnico znaša tu od 2.000 do 1.500 lir, v «globočnjaki» pa tudi samo 500 lir. Cene, kot vidimo, niso tako nizke, vendar si nize kot v Italiji in Franciji, saj moramo računati tu s kupno močjo britanskega človeka. Vsekakor pa so cene teatru vendarle prevelike, če računamo z dejstvom, da morejo razni «musicals» pritegniti veliko več občinstva po razmeroma zelo nizki ceni.

Kako pa pravzaprav angleško gledališče finančno posluje? Po navadi vodi posamezno gledališče nekaj imprezarja, ki ima v zakupu vso hišo, ki se s tem ukvarja. Večina angleških gledališč je v rokah 25 družb. Te najamejo teater, pomožno osebje in, seveda, igralce. Največje breme je najemnine, ki more znašati tudi do 700 tisoč lir na teden. Druga velika postavka so umetniki. O teh malo pozneje. Nadalje je treba med stroške šteti cene kostumov, scene, razsvetljavo in reklamo. Tega se na Angleškem veliko nabere, tako da je nemogoče govoriti o uspehu, če je izbira dela slaba. Teater se obnese le, če je vodstvu uspelo spraviti na deske delo, ki «dolgo vleče». Če govorimo, da neko delo «dolgo vleče», mislimo na nekaj sto reperto. To je tu možno, saj šteje London skoraj 15 milijonov prebivalcev. Pri toliko reperto se pa režijski stroški tako zmanjšajo, da teater postane tudi «dobrihkonosna industrija».

Med angleškimi teatrijskimi ljudmi, ki imajo pri tej izbiiri dobro roko, je n. pr. Mr. Hugh Beaumont, temu je uspelo angleški teater držati na visoki umetniški ravni in ga hkrati tudi «komercializirati», kot bi temu rekli poslovni ljudje. Seveda je pri tem treba imeti tudi dobro roko pri izbiri umetnikov. Hugh Beaumont je uspelo imeti med svojimi odskimi umetniki tudi Oliviera, Gielguda in Evansova, kar pomeni vrhunsko angleška imena. Kar se pa teatrijskih ljudi tiče, mislimo na one, ki umetnost posredujejo, in ne na one, ki upravljaajo le finančno plat te dejavnosti, ki tudi na Angleškem v navadi «compagnia teatrale» latin-

skem ljudem, predvsem bolj šim umetnikom in imprezarim. Trenutno je na Angleškem okoli dve stotini gledališč s pošklenimi igralci. To pomeni, da je od leta 1905 do danes zaprlo vrata okoli 500 angleških teatrov, kajti ob smrti angleškega velikan Irvinga je bilo na Angleškem okoli 700 gledališč. Seveda se tedaj o kinematografu ni moglo govoriti... Pa še en podatek, ki je glede tega zelo zgovoren: Po približnih računih znaša letni inkasno vseh angleških pošklenih gledališč komaj 14 milijonov funtov šterlingov, kar je v naši valuti komaj 24 milijard lir. In s tem se pri vsej dobri volji veliko ne da napraviti.

Najboljša angleška gledališča so, seveda, v Londonu in to v središču angleške prestolnice, v tako imenovanem West Endu. Tu je strnjenih kar 39 gledališč, ki so v splošnem vse leto odprti. Teh 39 teatrov ima skupno 42 tisoč sedežev. Vendar se med te pritevajo tudi nekateri teatri, ki ne zaslužijo tega imena. Gre namreč za nekatere varietete, in gledališča, ki imajo zelo pisan program, od rešnih del, do kaj lahke večerne zabave. Baj se si tak program umislili zato, da bi «lažja dela» krila stroške «resnega teatra», ki pritegne manj občinstva.

Povprečna cena za vstopnico znaša tu od 2.000 do 1.500 lir, v «globočnjaki» pa tudi samo 500 lir. Cene, kot vidimo, niso tako nizke, vendar si nize kot v Italiji in Franciji, saj moramo računati tu s kupno močjo britanskega človeka. Vsekakor pa so cene teatru vendarle prevelike, če računamo z dejstvom, da morejo razni «musicals» pritegniti veliko več občinstva po razmeroma zelo nizki ceni.

Kako pa pravzaprav angleško gledališče finančno posluje? Po navadi vodi posamezno gledališče nekaj imprezarja, ki ima v zakupu vso hišo, ki se s tem ukvarja. Večina angleških gledališč je v rokah 25 družb. Te najamejo teater, pomožno osebje in, seveda, igralce. Največje breme je najemnine, ki more znašati tudi do 700 tisoč lir na teden. Druga velika postavka so umetniki. O teh malo pozneje. Nadalje je treba med stroške šteti cene kostumov, scene, razsvetljavo in reklamo. Tega se na Angleškem veliko nabere, tako da je nemogoče govoriti o uspehu, če je izbira dela slaba. Teater se obnese le, če je vodstvu uspelo spraviti na deske delo, ki «dolgo vleče». Če govorimo, da neko delo «dolgo vleče», mislimo na nekaj sto reperto. To je tu možno, saj šteje London skoraj 15 milijonov prebivalcev. Pri toliko reperto se pa režijski stroški tako zmanjšajo, da teater postane tudi «dobrihkonosna industrija».

Kolektivna razstava v baru «Moncenisio»

Okoli trideset del prav toliko umetnikov

Galerija «Moncenisio» že danje uspeha za svojo neumorno delavnost. Sedanja skupna razstava je trenutno nedvomno največja privlačnost v likovnem svetu v Trstu. Se zdalec ne le po številu, še dobro znanih imen, ampak že bolj po svoji lahkotni, skoro bohemijski pripadnosti, ki tako pristaja takemu zbiralstvu. Se priložnost je izredna, kot jo je bil že pred dnevi ocenil «Primorski». Cisto v stilu, namreč z «razpisom» nagrade «Henninger-Moncenisio», namreč piva Henninger, a ne v steklenicah — v zabojih ali sodčkih, kaj jaz vem. Zato pa je prvih in drugih nagrad «ex aequo» kar cela kopica. Dejansko to pomeni, da je bilo grenkohladilne pijače, po bohemijski velikodušnosti, za vse na pretek in še čez.

Seveda je tu zastopani lahkotni žanr, a ne v smislu nižje umetniške ravni, marveč le po izrazni tehniki: po veliki večini so tu risbe, grafike, kar redek gvaš ali akvarel. Kombiniran s tušem ali kreda ali kakim drugim drugim.

izrazilom. Tu niti ne moti, kar bi bilo lahko drugje očitno, da se ne pravi. Zares ni malenkost, spravi na steno poslovnega lokala kakih trideset slik prav toliko umetnikov. In še vse stene niso proste. In priznati moram, da sem že sedaj uprvič opazil na steni nad obohom, ki vodi v notranji del lokala, nekaj prelo-mle, skupno sliko, sestavljeno kot mozaik iz posameznih risb. Ne smem reči, da so to freske, ker so v jedru črno-bele risbe, ki so jih duhovito skombinirali Cerne, Dequel, Coloni, Reina in morda še kdo, ki se skriva v oni nebesni višini med črtasto zapletenostjo mozaika.

Vsak likovnik — skoro lahko rečemo slikar, ker sta od kiparjev zastopana le Cerne in Dequel s po eno risbo! — je tu zastopan s po eno sliko, zato pač ni moč presojati kaj točnejšega o posameznem umetniku, njegovem razvoju itd. V jedru so tu dela, ki ne presenečajo, ker se ne oddaljujejo od značilnosti svojega avtorja, kvečjemu da lahkotnost žanra stavi nič manj na preizkušnjo svojiki esopriti vsakogar že v malem okviru.

Se nekaj lahko rečemo. In sicer tu na splošno prevladujejo mladi umetniki. «Zelenis» so tu skoro popolni. Se več je tu še mlajših in tudi kako ime, ki se šele začnejo opazovati v javnosti. Med starejšimi seveda opazimo predvsem Cernogaja, ki je kot nekak nesor med njimi stalni gost lokala. In je bil seveda tudi nagraden «ex aequo» za lesorez, ki je bil že priobčen v «Primorskem dnevniku».

Predaleč bi prišli, če bi našli še samo imena udeležencev. Coloni ima svoj, sedaj še skoro občinski, abstraktni, nekako rastlinski motiv. Chersicla svoj brezkliki odvis nekakega madeža na steni, konkretno bolj poetičnega kot običajno. Sornani se je predstavljal z na pol primitivistično, na pol virtuelno risbo iz štedne, nekako vaško idilo s hiškami in vinogradi.

Med bolj začetnimi imeni so tu Ferfolja in Ukmar z risbo Starca, Riccobon z nekako folklorno krajino z krakohišo z mostovi in stopnišči. Rosignano je tu z dve-ma akvarelnoma socialne vsebine. Dequel pa s plastično risbo ženskega akta z nekakimi rahlimi madeži, ki delajo vtis arhaičnega z kovin-pato. So tu nadalje Guacci in Tona, ki sem ga na prvi pogled zamenjal s Colanijem, Hlavaty z mračnim, nekoliko geometriziranim akvarelom s Kraso. So tu še Righi z risbo z ljubavnim aktom, Cerne z ekspresivno risbo ženske. Bertini, Roitz, Moretti s skoro abstraktno stilizacijo ribjih vrten ali čolnških ogrobdj, Palazzi, Reina z ženskim aktom, manj ekspresivistično-surrealističen kot običajno, Poggi, Baccasi, De Comelli itd. v glavnem kot jih že poznamo.

D. F.

Gospodarstvo v svetu

Zetev v Srbiji

Kakor smo že poročali, je znašala letošnja letina v Jugoslaviji 4 milijone ton pšenice. Podrobnejši podatki iz Lk Srbije pravijo, da so socialistična kmetijska gospodarstva v Srbiji pridelala letos po 39 metrskih stov pšenice na ha, vtem ko je na zasebnih posevkih izven kooperacije hektarski donos italijanskih vrst pšenice znašal 25,5 metrskega stota na ha. Zasebni kmetovalci, ki so delali v kooperaciji z zadrugami, pa so pridelali povprečno po 31,2 metrskega stota pšenice na ha.

Socialistična kmetijska gospodarstva ter zasebni kmetovalci, ki so sodelovali v kooperaciji z zadrugami, so na 26 odst. s pšenico posejanih površin pridelali nad 46 odst. vsega pridelka pšenice v Srbiji. Po podatkih republiškega sekretariata za kmetijstvo je bilo letos zasejano s pšenico 1 milijon 211.500 ha površine, od česar je bilo 392.000 ha posejanih z visokorodnimi sortami. Pri žetvi je v Srbiji bilo na razpolago 2350 kombajnov in večje število slamozevnice, tako da se je žetev opravila pravočasno.

Borza beži iz New Yorka?

Newyorkška borza grozi, da bo zapustila New York. Vzrok so previsoke davčine, ki jih izvaja newyorkška občina. Tako je v svojem 6-mesečnem poročilu napisal predsednik newyorkške borze Funston. Če bo ta grožnja tudi uresničena, bo to za New York velik udarec, saj je znano, da je to v veliki meri dejansko ekonomsko središče ZDA. Seveda so proti temu mnogi ameriški gospodarstveniki, ki postavljajo kot ugovor proti grožnji dejstvo, da imajo v New Yorku svoje sedeže največje ameriške družbe.

Lokomotive — velikanj

Družba Krauss-Maffei AG bo pri Monakovem začela graditi največje Dieslove lokomotive, kar so jih kdaj koli gradili na svetu. Vsaka lokomotiva bo imela vsak-mo 4.000 konjskih sil. Družba bo lokomotive izdelala za ZDA, kjer jih bodo uporabljali za tovorne vlake, ki bodo do 3 kilometre dolgi in bodo vozili na proгах, ki so zelo težke.

Konkurenca med Angliji in Nemci

Angleška družba Rustyfa in nemška družba Krupp se borita, kateri bo uspelo pridobiti si naročilo madžarske vlade za gradnjo tovarne, kjer bi izdelovali avtomobilске zračnice in gume. Tovarna bi stala od 2 do 3 milijone funtov šterlingov. Angleška ponudba je sicer za 30 odstotkov dražja kot nemška, vendar se zdi, da Madžari nameravajo sprejeti angleško ponudbo, ker da je kakovost njihovih naprav mnogo boljša od nemških.

Vse krzno prodano

Na letošnji mednarodni aukciji krzna v Leningradu so prodali okoli 3 milijone in pol kosov raznega krzna, to je skoraj vse, kar so sovjetski proizvajalci mogli ponuditi trgovcem. Letošnje aukcije se je udeležilo rekordno število trgovcev, in sicer 200 predstavnikov raznih podjetij iz 23 držav.

Licenca za valjarje

Kakor poroča agencija Astra bo tovarna «14. oktobra» iz Krusheva v Srbiji dobila 120 milijonov deviznih dinarjev za nakup francoske licence za gradnjo posebnih valjarjev za gradnjo celice. Licenco bo srbsko podjetje odkupilo od francoske družbe «Albert».

Iz istega vira zvedemo, da je reško podjetje «Učuk» dokončalo z instalacijami naprav, ki so jih kupili v Italiji in ki služijo za izdelovanje pijač. Moderne naprave bodo reškemu podjetju omogočile polnjenje do 3 tisoč steklenic pijače na dan.

Prva rafinerija v Sibiriji

V Irkutsku v Sovjetski zvezi z 2. t. m. začela obratovati prva čistilnica nafte v vzhodni Sibiriji. Čistilnica še ni povsem dograjena in je začel obratovati en del. Ko bo dokončana, bo to največja rafinerija v SZ in bo krila vse potrebe vzhodne Sibirije. Surovo nafto bo čistilnica dobivala iz Baskirije, od koder bo nafta prihajala do rafinerije po 3.700 km dolgem transsibirskem naftovodu, ki pa še ni dograjen.

Uspehi nemške «Lufthansen»

Letala družbe «Deutsche Lufthansa» so letos zelo produktivno svojo dejavnost. Trenutno prevozi njena letala do 3.000 potnikov na dan, dočim je lansko leto znašal promet 2.200 potnikov na dan. Posamezno letalo na prekontinentalnih poletih h na tokrat zasedeni do 102 mest, dočim je lansko leto znašala ta povprečna zasedba komaj 40 mest,

Radio in televizija

Petek, 5. avgusta 1960

- Radio Trst A**
7.30: Jutrarnja glasba in koledar; 11.30: Drobni od vsega; 12.00: Za vsažarog vokal; 12.45: V svetlu kmetov; 13.00: Orkester Cedric Dumont; 13.30: Glasba po želji; 17.20: Plesni in ples; 18.00: Boris Mišević; 18.15: Boris Mišević; 18.30: Glasbeni koncert; 19.00: Glasbeni koncert; 19.30: Glasbeni koncert; 20.00: Glasbeni koncert; 20.30: Glasbeni koncert; 21.00: Glasbeni koncert; 21.30: Glasbeni koncert; 22.00: Glasbeni koncert; 22.30: Glasbeni koncert; 23.00: Glasbeni koncert; 23.30: Glasbeni koncert; 24.00: Glasbeni koncert; 24.30: Glasbeni koncert; 25.00: Glasbeni koncert; 25.30: Glasbeni koncert; 26.00: Glasbeni koncert; 26.30: Glasbeni koncert; 27.00: Glasbeni koncert; 27.30: Glasbeni koncert; 28.00: Glasbeni koncert; 28.30: Glasbeni koncert; 29.00: Glasbeni koncert; 29.30: Glasbeni koncert; 30.00: Glasbeni koncert; 30.30: Glasbeni koncert; 31.00: Glasbeni koncert; 31.30: Glasbeni koncert; 32.00: Glasbeni koncert; 32.30: Glasbeni koncert; 33.00: Glasbeni koncert; 33.30: Glasbeni koncert; 34.00: Glasbeni koncert; 34.30: Glasbeni koncert; 35.00: Glasbeni koncert; 35.30: Glasbeni koncert; 36.00: Glasbeni koncert; 36.30: Glasbeni koncert; 37.00: Glasbeni koncert; 37.30: Glasbeni koncert; 38.00: Glasbeni koncert; 38.30: Glasbeni koncert; 39.00: Glasbeni koncert; 39.30: Glasbeni koncert; 40.00: Glasbeni koncert; 40.30: Glasbeni koncert; 41.00: Glasbeni koncert; 41.30: Glasbeni koncert; 42.00: Glasbeni koncert; 42.30: Glasbeni koncert; 43.00: Glasbeni koncert; 43.30: Glasbeni koncert; 44.00: Glasbeni koncert; 44.30: Glasbeni koncert; 45.00: Glasbeni koncert; 45.30: Glasbeni koncert; 46.00: Glasbeni koncert; 46.30: Glasbeni koncert; 47.00: Glasbeni koncert; 47.30: Glasbeni koncert; 48.00: Glasbeni koncert; 48.30: Glasbeni koncert; 49.00: Glasbeni koncert; 49.30: Glasbeni koncert; 50.00: Glasbeni koncert; 50.30: Glasbeni koncert; 51.00: Glasbeni koncert; 51.30: Glasbeni koncert; 52.00: Glasbeni koncert; 52.30: Glasbeni koncert; 53.00: Glasbeni koncert; 53.30: Glasbeni koncert; 54.00: Glasbeni koncert; 54.30: Glasbeni koncert; 55.00: Glasbeni koncert; 55.30: Glasbeni koncert; 56.00: Glasbeni koncert; 56.30: Glasbeni koncert; 57.00: Glasbeni koncert; 57.30: Glasbeni koncert; 58.00: Glasbeni koncert; 58.30: Glasbeni koncert; 59.00: Glasbeni koncert; 59.30: Glasbeni koncert; 60.00: Glasbeni koncert; 60.30: Glasbeni koncert; 61.00: Glasbeni koncert; 61.30: Glasbeni koncert; 62.00: Glasbeni koncert; 62.30: Glasbeni koncert; 63.00: Glasbeni koncert; 63.30: Glasbeni koncert; 64.00: Glasbeni koncert; 64.30: Glasbeni koncert; 65.00: Glasbeni koncert; 65.30: Glasbeni koncert; 66.00: Glasbeni koncert; 66.30: Glasbeni koncert; 67.00: Glasbeni koncert; 67.30: Glasbeni koncert; 68.00: Glasbeni koncert; 68.30: Glasbeni koncert; 69.00: Glasbeni koncert; 69.30: Glasbeni koncert; 70.00: Glasbeni koncert; 70.30: Glasbeni koncert; 71.00: Glasbeni koncert; 71.30: Glasbeni koncert; 72.00: Glasbeni koncert; 72.30: Glasbeni koncert; 73.00: Glasbeni koncert; 73.30: Glasbeni koncert; 74.00: Glasbeni koncert; 74.30: Glasbeni koncert; 75.00: Glasbeni koncert; 75.30: Glasbeni koncert; 76.00: Glasbeni koncert; 76.30: Glasbeni koncert; 77.00: Glasbeni koncert; 77.30: Glasbeni koncert; 78.00: Glasbeni koncert; 78.30: Glasbeni koncert; 79.00: Glasbeni koncert; 79.30: Glasbeni koncert; 80.00: Glasbeni koncert; 80.30: Glasbeni koncert; 81.00: Glasbeni koncert; 81.30: Glasbeni koncert; 82.00: Glasbeni koncert; 82.30: Glasbeni koncert; 83.00: Glasbeni koncert; 83.30: Glasbeni koncert; 84.00: Glasbeni koncert; 84.30: Glasbeni koncert; 85.00: Glasbeni koncert; 85.30: Glasbeni koncert; 86.00: Glasbeni koncert; 86.30: Glasbeni koncert; 87.00: Glasbeni koncert; 87.30: Glasbeni koncert; 88.00: Glasbeni koncert; 88.30: Glasbeni koncert; 89.00: Glasbeni koncert; 89.30: Glasbeni koncert; 90.00: Glasbeni koncert; 90.30: Glasbeni koncert; 91.00: Glasbeni koncert; 91.30: Glasbeni koncert; 92.00: Glasbeni koncert; 92.30: Glasbeni koncert; 93.00: Glasbeni koncert; 93.30: Glasbeni koncert; 94.00: Glasbeni koncert; 94.30: Glasbeni koncert; 95.00: Glasbeni koncert; 95.30: Glasbeni koncert; 96.00: Glasbeni koncert; 96.30: Glasbeni koncert; 97.00: Glasbeni koncert; 97.30: Glasbeni koncert; 98.00: Glasbeni koncert; 98.30: Glasbeni koncert; 99.00: Glasbeni koncert; 99.30: Glasbeni koncert; 100.00: Glasbeni koncert; 100.30: Glasbeni koncert; 101.00: Glasbeni koncert; 101.30: Glasbeni koncert; 102.00: Glasbeni koncert; 102.30: Glasbeni koncert; 103.00: Glasbeni koncert; 103.30: Glasbeni koncert; 104.00: Glasbeni koncert; 104.30: Glasbeni koncert; 105.00: Glasbeni koncert; 105.30: Glasbeni koncert; 106.00: Glasbeni koncert; 106.30: Glasbeni koncert; 107.00: Glasbeni koncert; 107.30: Glasbeni koncert; 108.00: Glasbeni koncert; 108.30: Glasbeni koncert; 109.00: Glasbeni koncert; 109.30: Glasbeni koncert; 110.00: Glasbeni koncert; 110.30: Glasbeni koncert; 111.00: Glasbeni koncert; 111.30: Glasbeni koncert; 112.00: Glasbeni koncert; 112.30

